

довень студентъ въ университета. Тамъ той започналъ да изучава руска и славянска история, народна книжнина, народенъ езикъ и народно творчество (пѣсни, разкази, поговорки, нрави, обичаи и т. н.) Любенъ се запозналъ съ много руски учени, професори и писатели, които го насърдили да напише онова, което е видѣлъ, чулъ и разбралъ въ България, Турция, Сърбия и Гърция, когато пѣтувалъ съ баща си по търговия.

Цѣли десетъ години (1857—1867) Любенъ прекаралъ въ Москва. Баща му изпадналъ въ търговията и не могълъ да му изпраща поддръжка. Любенъ останалъ безъ всѣкакви сръдства, не си доядалъ, носѣлъ вехти дрехи, съдрани обуша, не се стригалъ и решелъ, та пуствалъ дълга черна брада, а на главата му бухвала кждрава коса. Въ това време (1860 г.) дошелъ при него братъ му Петко, но и той нѣмалъ сръдства.

Но трудолюбието и силната воля надвили. Каравеловъ взелъ да пише стихове, разкази, четива и ги прашалъ въ рускитѣ вестници и списания, и оттамъ добивалъ сръдства за прехрана. Той съ нѣколко българи — Райко Жинзифовъ и Константинъ Миладиновъ отъ Македония — започнали да издаватъ едно списание, на име „Братски трудъ“ и въ него печатали много пѣсни, разкази, пословици и др. отъ България. Въ тѣзи свои работи тѣ описвали страданията на българитѣ въ турската държава. Тѣзи нѣща се харесали на руситѣ и тѣ насърчавали нашитѣ млади писатели. Тогава Любенъ написалъ разказитѣ: *Турски паша, Българи отъ старо време, Войвода, Слава, Сирото семейство* и много други.

Каравеловъ въ Бѣлградъ

Така Любенъ Каравеловъ съ дарби и голѣмъ трудъ въ Москва прехранвалъ себе и брата си, който сжщо се училъ въ университета. Ала въ 1867 г. въ Бѣлградъ презъ августъ се събралъ важенъ съборъ на балкан-